

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 210/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., P. Pázmaňa 17A, Šaľa, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/38/2025-941 zo 6. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu č. k. 5To/38/2025-941 zo 6. novembra 2025. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby mu priznal náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd v trestnej veci sťažovateľa rozhodol napadnutým rozsudkom zo 6. novembra 2025 tak, že zrušil rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 4T/54/2017-853 zo 6. decembra 2024 v časti výroku o treste a sťažovateľovi ako odsúdenému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorého výkon podmienenečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

3. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 17. februára 2026 dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods.1 písm. i) Trestného poriadku a podľa § 371 ods.1 písm. h) Trestného poriadku, keďže podľa sťažovateľa rozsudkom krajského súdu uložený úhrnný trest odňatia slobody je v rozpore so všeobecnými zásadami ukladania trestov v zmysle § 33a ods. 1 až 4 Trestného zákona s poukazom na § 34 ods. 1 až 4 Trestného zákona a súčasne krajský súd nesprávne použil

výklad § 34 ods. 6 druhej vety Trestného zákona v spojení s § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona, čím je uložený trest súčasne aj v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý je vo výroku o uložení trestu arbitrárny, keďže je založený na ústavne nesúladnom výklade a aplikácii príslušných ustanovení Trestného zákona (upravujúcich pravidlá ukladania trestov).

5. Sťažovateľ argumentuje, že podanie dovolania proti napadnutému rozsudku nie je procesnou prekážkou brániacou ústavnému súdu preskúmať skutkové a právne závery, ktoré sú nepreskúmateľné v dovolacom konaní. Konštrukcia dovolacieho dôvodu v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku totiž vedie k nemožnosti skúmania a zmeny skutkového stavu dovolacím súdom, „čo vylučuje kontrolu zjavne mylných a arbitrárnych skutkových a právnych záverov odvolacieho súdu. Túto medzeru v súdnom prieskume z ústavnoprávneho hľadiska v ochrane základných práv v prostredí opravných prostriedkov všeobecného súdnictva, je možné podľa sťažovateľa riešiť iba ústavnou sťažnosťou.“.

6. Pokiaľ ide o v dovolaní namietané porušenie práv v súvislosti s neprimeraným druhom trestu, podľa sťažovateľa prípustnosť ústavnej sťažnosti vyplýva z toho, že dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku možno podať iba pre uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. V danej veci však krajský súd uložil sťažovateľovi zákonom prípustný druh trestu (trest odňatia slobody), ktorý krajský súd videl ako trest, ktorý musí povinne (obligatórne) uložiť. Krajský súd v dôsledku arbitrárneho výkladu a aplikácie § 34 ods. 6 druhej vety Trestného zákona v spojení s § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona zrušil pôvodne uložený výlučne peňažný trest z dôvodu, že peňažný trest nebolo možné za prejednávany skutok a jeho právnu kvalifikáciu uložiť. Aj túto medzeru v súdnom prieskume cez dovolacie dôvody z ústavnoprávneho hľadiska v ochrane základných práv v prostredí opravných prostriedkov všeobecného súdnictva je možné riešiť iba ústavnou sťažnosťou.

7. Napadnutý rozsudok je arbitrárny a ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia a omyly krajského súdu pri posudzovaní obsahu právnej úpravy a jej výkladu v § 34 ods. 6 druhej vety Trestného zákona v spojení s § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je odchylné od veci samej a nelogické vzhľadom na krajským súdom použitý teleologický výklad predmetných ustanovení Trestného zákona za izolovaného použitia iba jednej (neaktuálnej) dôvodovej správy k novele Trestného zákona. Krajský súd sa dopustil zjavného právneho omylu, keď na základe zvoleného výkladu dotknutých ustanovení dospel k arbitrárnemu právnenému záveru o nemožnosti uložiť peňažný trest a o nutnosti uložiť trest odňatia slobody.

8. Podstata arbitrárneho záveru krajského súdu spočíva vo výklade konkurencie dvoch ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona, a to § 34 ods. 6 Trestného zákona v časti „ak tento zákon neustanovuje inak“. Odvolací súd túto časť § 34 ods. 6 Trestného zákona nazval výnimkou z povinnosti ukladať trest odňatia slobody (bod 17), pričom podľa neho pod túto výnimku nemožno podradiť § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona z dôvodu, že toto ustanovenie nie je postavené na roveň

zákonného príkazu uložiť trest odňatia slobody. Podľa odvolacieho súdu pod uvedenú výnimku možno podradiť iba odlišný zákonný príkaz, a to vo forme príkazu na uloženie iného (druhu) trestu alebo výslovné zrušenie tohto zákonného príkazu na uloženie trestu odňatia slobody (bod 19). Odvolací súd teda § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona vníma ako možnosť uloženia peňažného trestu, ktorý nie je príkazom (bod 18 rozsudku). Odvolací súd uviedol, že aplikácia § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona prvostupňovým súdom a uloženie peňažného trestu by viedli k strate zmyslu zámeru zákonodarcu povinne ukladať trest odňatia slobody pri trestných činoch, kde je v osobitnej časti Trestného zákona stanovená horná hranica prevyšujúca 8 rokov. Vo vzťahu k trestným činom podľa § 34 ods. 6 Trestného zákona je podľa odvolacieho súdu možné vo vzťahu k ukladaniu trestu použiť výlučne moderačné oprávnenie podľa § 39 Trestného zákona (bod 20).

9. Krajský súd uprednostnil teleologický výklad pri riešení výkladu výnimky z povinnosti ukladať trest odňatia slobody v § 34 ods. 6 Trestného zákona za použitia § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona poukazom na dôvodovú správu k § 34 Trestného zákona (body 22 až 25). K systematickému výkladu uviedol, že § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona nie sú špeciálnymi ustanoveniami vo vzťahu k § 34 ods. 6 Trestného zákona (bod 21), a preto tento výklad nie je použiteľný.

10. Výrok o treste krajský súd založil na nesprávnom použití a výklade § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona vo vzťahu k § 34 ods. 6 druhej vete za čiarkou Trestného zákona. Sťažovateľ namieta spôsob, akým krajský súd odôvodnil prednosť použitia teleologického výkladu, keďže tento použil k § 34 ods. 6 Trestného zákona v znení účinnom od 1. januára 2006, avšak dané znenie § 34 ods. 6 Trestného zákona neobsahovalo uvedenú zákonnú výnimku vyjadrenú formuláciou „ak tento zákon neustanovuje inak“. Sťažovateľ v rámci teleologického výkladu poukazuje na celý časový vývoj tohto ustanovenia od 1. januára 2006 aj s poukazom na časovú pôsobnosť Trestného zákona (§ 2 ods. 1 a 2), keďže skutok, pre ktorý bol sťažovateľ uznaný vinným, sa stal 16. augusta 2012 a napadnutý rozsudok bol vyhlásený 6. novembra 2025.

11. Sťažovateľ vymedzuje znenie uvedeného ustanovenia v období od 1. januára 2006 do 31. júla 2019, od 1. augusta 2019 do 5. augusta 2024, od 6. augusta 2024 do 16. decembra 2024 a od 17. decembra 2024 po súčasnosť. Z uvedeného prehľadu vyplýva, že predmetná zákonná výnimka bola prijatá zákonom č. 214/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „novela Trestného zákona“), ktorý nadobudol účinnosť 1. augusta 2019. Od 1. januára 2006 do 31. júla 2019 platil právny stav, podľa ktorého § 34 ods. 6 Trestného zákona neupravoval zákonnú výnimku „ak tento zákon neustanovuje inak“. Krajský súd preto pri uprednostnení teleologického výkladu mal predovšetkým skúmať úmysel zákonodarcu vo vzťahu k novele Trestného zákona a zisťovať, čo zákonodarcu viedlo k ustanoveniu uvedenej zákonnej výnimky. Sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti obsiahlo cituje z dôvodovej správy k novele Trestného zákona k ustanoveniu § 34 ods. 6, z ktorej vyplýva snaha po dôslednejšom uplatnení restoratívnej justície ukladaním alternatívnych trestov (napr. trestu domáceho väzenia, peňažného trestu) a posun od prevládajúcej punitívnosti.

12. Z dôvodovej správy je zrejmé, že zákonodarca uvedenú výnimku nezaviedol ako výnimku, ktorú bude splňať iba normatívny príkaz, tak ako to uviedol odvolací súd. Zákonodarca ju zamýšľal ako výnimku z uplatňovania prísne rigidnej úpravy nutnosti uloženia iba trestu odňatia slobody ako druhu trestu, a to výlučne z dôvodu, aby sa táto výnimka uplatňovala vo vzťahu k alternatívnym

druhom trestu, avšak nie vo forme príkazu, ale vo forme možnosti uloženia alternatívneho trestu. Z uvedeného dôvodu nie je správny záver odvolacieho súdu, že iba príkaz (v dvoch formách) môže spĺňať túto zákonnú výnimku, ale, práve naopak, pod túto výnimku možno podradiť aj ustanovenia Trestného zákona upravujúce možnosť súdu uložiť alternatívny druh trestu. Takto vnímaná výnimka vyplní priestor medzi možnosťou uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody a podmieneného odkladu výkonu takéhoto trestu a vytvára tak možnosť súdu uložiť ďalší druh trestu, ak je to v danej veci účelné, vhodné a primerané v súlade s požiadavkami na individualizáciu trestu. Zákonodarca tiež uviedol, že ide o vnesenie nového pohľadu na ukladanie trestov a na využitie alternatívnych trestov v zmysle zásady *ultima ratio* aj pri trestných činoch, ktoré sa vyznačujú vyššou závažnosťou. Uvedené platí aj vo vzťahu k peňažným trestom.

13. Sťažovateľ poukazuje aj na dôvodovú správu k zákonu č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v znení uznesenia Ústavného súdu SR uverejneného pod č. 41/2024 Z. z. (ďalej len „druhá novela Trestného zákona“), ktorým bola do Trestného zákona zavedená možnosť uloženia peňažného trestu, a to aj samostatne, aj pri zločinoch. Z dôvodovej správy k druhej novele Trestného zákona predovšetkým vyplýva zvýšenie sadzby peňažného trestu, ukladanie alternatívnych trestov aj pri zločinoch a uplatňovanie restoratívnej justície ukladáním alternatívnych trestov so zohľadnením potreby individualizácie trestu pre páchatel'a. Vzhľadom na uvedené je z hľadiska teleologického výkladu zrejmé, že zákonodarca chcel poskytnúť súdom možnosť ukladať alternatívny peňažný trest v rámci individualizácie trestu a zásady *ultima ratio* za páchatel'om spáchané zločiny bez ohľadu na hornú hranicu trestnej sadzby.

14. Sťažovateľ sa na rozdiel od odvolacieho súdu domnieva, že ak v nejakom ustanovení Trestného zákona (v jeho všeobecnej časti) je ustanovenie, ktoré súdu dáva možnosť uplatniť moderačné oprávnenie pre uloženie iného druhu trestu ako trestu odňatia slobody, a súčasne toto ustanovenie nemá vo vzťahu k uloženiu peňažného trestu obmedzujúci limit pre daný druh trestných činov (v danej veci zločinov) a tento limit vymedzený normatívne pozitívne (uložiť iba do určitej sadzby) alebo negatívne (pre nemožnosť uloženia peňažného trestu nad určitú sadzbu) by bol viazaný na dolnú alebo hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody tak, ako to je aj v predmetnom ustanovení § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona, potom § 56 ods. 2 a 3 Trestného zákona možno podradiť pod výnimku § 34 ods. 6 Trestného zákona. K právnomu záveru, že pod túto výnimku možno podradiť iba odlišný zákonný príkaz, a to vo forme príkazu na uloženie iného druhu trestu, alebo výslovné zrušenie tohto zákonného príkazu na uloženie trestu odňatia slobody, je potrebné uviesť, že ak odvolací súd uvádza iba tieto dva možné normatívne druhy príkazu, ktoré podľa neho spĺňajú normatívny charakter príkazu pre takúto výnimku, potom na účely preskúmateľnosti napadnutého rozsudku mal odvolací súd uviesť konkrétne ustanovenia Trestného zákona, ktoré predstavujú „*ad concreto*“ v Trestnom zákone tieto odvolacím súdom vybrané príkazy. Odvolací súd argumentuje, že jediným možným moderačným oprávnením, ktoré môže súd použiť vo vzťahu k ukladaniu trestu za trestné činy, kde horná hranica trestnej sadzby preyšuje 8 rokov, je § 39 Trestného zákona. Odvolací súd však už neuvádza vo vzťahu k výroku o treste, že toto moderačné oprávnenie sa viaže výlučne iba na „trest kratšieho trvania“, teda spočíva (nemení a nezasahuje do druhu trestu) v rovnakom druhu trestu, a to trestu odňatia slobody, a moderuje možnosť súdu za splnenia zákonných ustanovení ukladať trest odňatia slobody pod dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby. Z výkladu odvolacieho súdu vyplýva, že ak ide o trestné činy uvedené v § 36 ods. 4

Trestného zákona, pri týchto nie je možné použiť žiadne moderačné oprávnenie, ktoré by súdu dávalo možnosť namiesto trestu odňatia slobody uložiť peňažný trest.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom prostriedkami predpokladanými právnou úpravou (v danom prípade Trestným poriadkom).

17. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorého uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

18. V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd za rozhodujúce považoval tvrdenie sťažovateľa, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal (ešte pred podaním ústavnej sťažnosti) dovolanie, ktoré aj priložil k ústavnej sťažnosti.

19. V nadväznosti na uvedené ústavný súd odkazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, je potrebné považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu za predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, II. ÚS 186/2025, II. ÚS 192/2025).

20. V judikatúre ústavného súdu sa aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ustálil právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania dovolania je ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

21. V tejto súvislosti ústavný súd (aj za predchádzajúcej právnej úpravy) opakovane vyslovil názor, že v prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota na podanie ústavnej sťažnosti v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. III. ÚS 674/2014, pozri aj rozsudok ESĽP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). V súčasnosti uvedené vyplýva priamo z § 124 *in fine* zákona o ústavnom súde.

22. Ústavný súd si je vedomý skutočnosti, že rozsah prieskumu dovolacieho súdu v trestnom konaní je limitovaný rozsahom dovolacích dôvodov. Ak odsúdený podá dovolanie, tak dovolací súd nie je oprávnený preskúmať skutkové okolnosti a námietky, úplnosť zisteného skutku, čo vyplýva z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Rovnako tak sú zjavné aj rámce dovolacieho prieskumu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa). Ani uvedené okolnosti však neumožňujú, aby ústavný súd uplatnil svoju právomoc pred rozhodnutím najvyššieho súdu, resp. aby ju uplatňoval súbežne s dovolacím súdom. Je to dané predovšetkým tým, že stále by dva orgány súdneho typu rozhodovali súčasne o tej istej veci, čo by mohlo viesť k vydaniu protichodných rozhodnutí, a zároveň tým, že sťažovateľ môže dosiahnuť ochranu ním označených práv v dovolacom konaní (hoci aj nepriamo) napr. zmenou právnej kvalifikácie skutku, ktorá by mohla rezultovať v uloženie miernejšieho trestu, resp. iného druhu trestu. V neposlednom rade ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ svoje dovolanie odôvodnil prakticky identickou argumentáciou ako ústavnú sťažnosť.

23. Aj napriek skutočnosti, že niekedy nie je celkom možné a reálne jednotlivé námietky (subsumovateľné a nesubsumovateľné pod dovolacie dôvody) od seba celkom oddeliť, bolo by v rozpore s princípom subsidiarity, aby ústavný súd predbiehal rozhodnutie dovolacieho súdu. Aj ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť sťažovateľovým základným právam a slobodám ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. k rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potencionálneho úspechu sťažovateľov pred dovolacím súdom (čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel (I. ÚS 182/2023).

24. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd uplatnením zásady *ratio temporis* ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu